

*Het **syndroom van Capgras** is een zeldzame, psychische aandoening die vernoemd is naar de Franse psychiater Jean Marie Joseph Capgras (1873-1950). Wie aan deze stoornis lijdt is ervan overtuigd dat zijn partner, een familielid of een bekende vervangen is door een persoon met hetzelfde uiterlijk en gedrag. Deze wanen kunnen zich uitbreiden naar huisdieren, voorwerpen en gebouwen.*

De uitgever had geïnformeerd hoelang haar writer's block nog zou duren. Hij had niet eens zijn best gedaan om zijn ongeduld te verbergen, dacht Ruth, terwijl ze op veel te hoge snelheid door de bocht reed die uitkwam in haar straat. De ruitenwissers sloegen heen en weer op het ritme van haar hartslag. Ze hoorde de banden tegen het asfalt schuren en klemde het stuur nog harder vast om de controle niet te verliezen. Een glad wegdek en klamme handen vormden een gevaarlijke combinatie voor iemand bij wie de onrust als een passagier op de achterbank zat.

Ze was er bijna.

De straat was spaarzaam verlicht. Met moeite kon ze in de verte de contouren van haar huis onderscheiden, een ruime cottage uit het begin van de vorige eeuw, omringd door bomen. Toen ze het twee jaar geleden kocht, zei de makelaar dat het zo lang te koop had gestaan omdat het zo oud was. Dat was niet de enige reden, wist Ruth. Er waren veel mensen die niet stonden te springen om in een doodlopende straat met slechts vier huizen te gaan wonen, vlak bij een dorpskern die steeds leger raakte omdat de beloofde verbinding met de snelweg er maar niet kwam. Vooralsnog eindigde de onafgewerkte asfaltweg abrupt in het glooiende landschap.

Dat was exact wat ze wilde; afgesneden zijn van de buitenwereld.

De cottage bevond zich frontaal aan het eind van de straat, als een eenzame toezichthouder op de drie andere huizen. De woning was eigendom geweest van een hoogbejaarde barones

die zich op alle mogelijke manieren voor het plebs had verschanst. De bomen in de voortuin en langs de oprit dienden als barricade en het privébos aan de achterkant vormde een veilige rugdekking.

Ruth had de cottage gekocht in de herfst, die de bomen een warme, roodgele gloed had gegeven. De eerste winter – en de laatste die ze alleen in het huis had doorgebracht – toen de bomen hun bladeren hadden verloren en met hun kale takken naar de hemel klauwden, had ze even getwijfeld. Toen ze op een stormachtige decemberavond de luiken wilde dichtdoen omdat er een tak tegen het raam tikte, leek het of er een schim haastig tussen de bomen was weggedoken.

Maar zelfs op dat moment had ze er geen spijt van gehad dat ze hier was komen wonen.

Nog even.

De regen en de schemering legden een waas over de omgeving. In plaats van haar snelheid aan te passen, trapte ze het gaspedaal dieper in.

Aan haar linkerkant flitste het witgeschilderde huis van de Morgans voorbij, een kinderloos echtpaar van in de zestig. Ogenschijnlijk keurige mensen, net zoals hun gazon. Zij vulde haar tijd met bakken en braden en hij met het observeren van vogels. Matthew begreep er dan ook niets van toen ze hem zei dat ze het koppel al vanaf het begin behoorlijk angstaanjagend had gevonden.

De Morgans waren overal. Judith stond zowat om de week met een cake of een dampende schotel voor de deur en Ruth had Jeff ooit eens betrappt toen hij met zijn verrekijker het privébos achter hun huis was binnengedrongen. Dat was alleen door een gracht en een bordje met PRIVAAT EIGENDOM afgegrensd van de openbare weg. Vanuit het bos had hij zicht op haar badkamer op de eerste verdieping waarvan ze de overgordijnen zelden dichtdeed omdat er toch geen inkijk was.

‘Geloof Jeff toch als hij zegt dat hij een zeldzame vogel heeft

gespot,' had Matthew gelachen. 'Hij ziet er heus niet uit als een vies mannetje.'

Zijn woorden hadden haar niet gerustgesteld.

Naast de Morgans woonde Brenda Owen, een gescheiden vrouw van eind veertig die vaak voor zaken in het buitenland was. Wat voor werk ze precies deed was onduidelijk, maar aan haar designwoning en gloednieuwe Mercedes viel af te leiden dat het haar geen windeieren legde.

Aan haar rechterkant zag ze het huis van Luke, een weduwnaar die nu al ruim een jaar zijn verdriet probeerde te verbergen voor zijn zevenjarige dochtertje Katie. Ze was een kleine doorzetter die wat leven in de buurt bracht, zoals die keer dat ze na een valpartij met haar skateboard dapper door de straat bleef roetsjen. Zelfs de regen had haar niet kunnen deren.

Ruth keek even opzij, naar de knusse gezinswoning die zo doods was geworden na Michelles overlijden.

Wat er daarna gebeurde, verliep in een flits.

Vanuit haar ooghoeken zag ze iets bewegen. Een schim schoot vanaf de oprit naar voren, recht naar de wielen van haar auto. Ze ging op de rem staan en de banden kwamen gierend op het wegdek tot stilstand.

De regen roffelde op het dak.

Ruth beefde over haar hele lichaam en durfde niet uit te stappen.

Katie.

Het licht bij de voordeur ging aan en Luke verscheen op de drempel. Er stond niemand naast hem. Ze slikte. Met trillende handen deed ze het autoportier open en stapte uit. De koude regen sloeg in haar gezicht. Zonder het portier dicht te doen rende ze naar de andere kant van de auto.

Niets.

Geen skateboard. Geen kind dat als een gebroken pop op het wegdek lag. Ze begreep er niets van.

Luke boog voorover en keek onder een struik in zijn voortuin. Ruth voelde zich verstijven. Was het mogelijk dat ze door de regen de klap niet had gehoord waarmee Katie met haar skateboard was weggeslingerd?

Inmiddels zat Luke op zijn knieën voor de struik. Hij had de capuchon van zijn hoodie opgezet om zich tegen de regen te beschermen, maar net als bij haar waren zijn kleren intussen doorweekt.

‘Ze lijkt oké,’ riep hij. ‘Alleen wat geschrokken.’

Hij stond op en draaide zich om. Pas nu zag ze wie hij in zijn armen had.

Beanie.

De zwarte kat probeerde zich tevergeefs uit Lukes stevige greep los te maken. Met het dier tegen zich aan gedrukt kwam hij naast Ruth staan.

‘Toen ik die remmen hoorde vreesde ik het ergste,’ zei hij.

Ik ook, dacht Ruth, ik vreesde ook het ergste, zo erg zelfs dat ik je niet eens durf te vertellen wat precies. Ze keek naar Beanie. De kat stond erom bekend dat ze graag ging buurten, ooit

had ze eens per ongeluk twee dagen opgesloten gezeten in het tuinhuis van de Morgans. Luke had Beanie als kitten in huis genomen, als een zacht bolletje troost voor zijn dochter in de kille dagen na Michelles overlijden.

‘Blijven we hier staan tot we wegspoelen? Of kom je mee binnen?’ vroeg Luke.

Ruth antwoordde niet. Ze staaarde naar de kat. Er was iets met het dier, maar ze wist niet meteen wat.

‘Het is net of Beanie is veranderd,’ zei ze.

‘Hoezo?’

‘Dat witte vlekje op haar rechterpoot.’ Ze aarzelde even. ‘Het lijkt groter dan anders.’

Hij keek haar aan op een manier die haar ongemakkelijk maakte. Ze aaide de kat over zijn natte kop en ineens begon het dier te blazen. Het haalde uit, en haar klauw trok een pijnlijk spoor over Ruths hand. Dat had Beanie nooit eerder gedaan.

‘Papa?’

In de deuropening verscheen een kleine gestalte met hetzelfde blonde haar als haar vader.

‘Is er iets met Beanie, papa?’ riep Katie.

‘Nee hoor, ze is alleen wat geschrokken, schat,’ zei hij, waarna hij zich omdraaide naar Ruth. ‘Ik ga snel weer naar binnen.’

Ruth zwaaide naar Katie. Ze wachtte tot Luke met de kat naar binnen was gegaan en de deur achter zich had dichtgetrokken voor ze naar haar auto liep.

Ze probeerde het beeld van Beanie van zich af te zetten, net zoals de gedachte dat het niet dezelfde kat was. Het lag vast aan de vermoeidheid. Ze moest maar eens beginnen met het afbouwen van haar slaapmedicatie, want die maakte haar met de dag suffer. Ze had het al eerder geprobeerd, op aandringen van Matthew, maar na een week van wakker liggen had ze het opgegeven.

Ze keek nog een keer naar het huis van Luke en Katie en zag

het silhouet van Beanie opduiken achter het raam. Een koude druppel gleed van haar kraag in haar nek, ze huiverde en reed weg.

Terwijl de regen onophoudelijk op het dak roffelde zag ze haar cottage dichterbij komen. Het was de periode van het jaar waar ze het minst van hield, begin december, wanneer de bladeren waren gevallen en de duisternis de huizen in sloop. Het vooruitzicht om de eindejaarsfeesten met Matthews ouders te moeten doorbrengen, maakte het er niet beter op.

Ze reed de oprijlaan op, drukte de afstandsbediening van de poort in en reed de auto de dubbele garage binnen.

In de hal hing ze haar jas op. Als het aan Matthew had gelegen, had hij alles weggehaald: de eikenhouten lambriseringen, de sombere schilderijen, de groenachtige Perzische loper op de trap. 'Alsof iemand de trap heeft ondergekotst,' had hij gezegd toen hij hier voor het eerst was.

Ze duwde de deur naar de woonkamer open. Ook daar had ze nauwelijks iets aan het oorspronkelijke interieur veranderd: de kristallen luchters, het oudroze behangpapier, de eiken meubels en de zware stoffen fauteuils. Matthew begreep nog steeds niet waarom ze er destijds voor had gekozen de inboedel over te kopen. 'De inrichting is met dit huis vergroeid,' had ze gezegd. 'Als ik die meubelen door iets moderns vervang ruk ik haar ziel eruit.'

Matthew zat onderuitgezakt op de bank tv te kijken. Ze gaf hem een snelle kus en liet zich met een zucht naast hem neervallen.

'Was het zo'n zwaar gesprek?' vroeg hij.

'Ging wel, het was gewoon een lange dag.'

Met lome gebaren masseerde ze haar voetzolen en voelde hoe de spanning langzaam van haar afgleed. Ze moest gewoon tot rust komen en haar gedachten ordenen. Er was niets ergs gebeurd. Ze had geen kat overreden, laat staan een kind. Dat haar uitgever had aangedrongen op een tweede thriller nadat

haar debuut een instant bestseller was geworden, was eigenlijk niet meer dan normaal. Hij wachtte nu al drie jaar. Het was alleen vervelend dat hij steeds dezelfde vragen bleef stellen.

Waarom geef je eigenlijk nooit interviews?

Waarom wil je per se onder een pseudoniem blijven schrijven?

Waarom sta je zo afkerig tegenover sociale media?

En vervolgens, wanneer ze bleek was weggetrokken in haar zwijzaamheid: *Gaat het wel met je, Ruth?*

Matthew stond op. ‘Ook een glas wijn?’

Ze knikte en keek hem na terwijl hij naar de keuken liep. Met zijn trendy kapsel, lichte stoppelbaard en sportieve lichaamsbouw zag hij er nog even goed uit als anderhalf jaar geleden. Ze had hem leren kennen toen ze in een opwelling haar sportieve grenzen had willen aftasten door een introductiesessie muurklimmen te volgen. Aan de sessie was abrupt een einde gekomen toen ze met een onhandig manoeuvre haar enkel verzwikte, waarop de instructeur vriendelijk had aangeboden om haar naar huis te brengen. Zijn naam was Matthew Cunnings en hij was speleoloog van opleiding. Hij verdiende de kost met het organiseren van teambuildingsevenementen, introductietochten in grotten en sessies muurklimmen. Tijdens de rit vernamen ze van elkaar dat ze beiden begin dertig en single waren. Hij ging mee naar binnen om haar voet te verzorgen en kwam pas de volgende ochtend weer naar buiten.

Vandaag droeg hij de dure Noorse trui die ze hem vorig jaar met kerst had gegeven. Het was dezelfde trui waarvan zijn moeder had gezegd dat die hem even goed stond als een aardappelzak. Ruth had gezwegen, net zoals Matthews vader altijd deed. Al vanaf het begin had ze het gevoel dat Matthews moeder haar niet mocht en liever had gezien dat hij met zijn vorige vriendin was samengebleven, wier naam ze af en toe liet vallen met de gretigheid van iemand die voetzoekers in het rond strooit.

‘Als je moeder nog één keer over Cerys begint, ga ik gillen.’

had Ruth een paar maanden geleden gezegd.

‘Met de enige familie die ik nog heb ga ik toch geen ruzie maken,’ was het argument dat Matthew altijd gaf. Haar tante en neef, die ze zelf hooguit een keer per jaar zag en die hij nog nooit had ontmoet, rekende hij niet mee.

Vanuit de keuken hoorde ze het gerinkel van glazen. Nu de stress was weggeëbd kon het nog een romantische avond worden. Ze liep naar de kast, die als een nis in de muur was ingewerkt en met spotjes werd verlicht. Het onderste gedeelte was met eikenhouten deuren afgesloten en op de schappen daarboven stonden boeken en ornamenten, waaronder twee kostbare Chinese vazen. Ze deed de kast open voor de lucifers, maar die lagen niet op hun vaste plek.

‘Matthew?’

Haar blik gleed over de robuuste salontafel. Er was iets veranderd in de woonkamer. Ze kon alleen niet benoemen wat. Misschien lag het aan de vazen; die waren wat verschoven. Ze bekeek het fijnbeschilderde aardewerk van dichtbij. De antiekhandelaar die voor de aankoop was langsgelopen om de waarde van de inboedel te schatten, had een prijs genoemd voor de vazen, waarna hij er lachend aan toevoegde dat de werkster ze maar beter niet kon laten vallen. Ruth had hem niet verteld dat er in dit huis nooit een werkster zou komen. Haar vingers gleden over de boekenruggen. Ontbraken er boeken op het schap, of had iemand de zilverkleurige fotolijstjes van plaats veranderd? Ze pakte het kader met een foto van hen samen – Matthew die lachend zijn arm om haar heen had geslagen – en zette hem weer terug. Misschien was er een eenvoudige verklaring voor, zoals een toekomstige schoonmoeder die bij elk bezoek het interieur wat herschikte omdat ze vond dat bepaalde voorwerpen elders beter tot hun recht kwamen.

‘Is je moeder soms langs geweest?’ vroeg ze.

Matthew kwam de woonkamer binnen met twee glazen wit-

te wijn in zijn ene hand en een schaal nootjes in de andere. Hij keek oprecht verwonderd. ‘Nee, waarom vraag je dat?’
Ze wachtte even voor ze antwoordde. ‘Zomaar.’